

europæisk Berømmelse eller Berygtethed, da Kongen greb ind i Domstolens Afgjørelse af en saadan Møllers Ret til Vandet, som var benyttet til et Parkanlæg. Altsaa, alle disse Indvendinger mod Loven, at den gjør Indgreb i Eiendomsretten, som ere byggede paa den falske Forudsætning, at Eieren af Vandløbsbredden har Eiendomsret til Vandet eller Vandløbet, ere fuldstændig ubegrundede. Saavidt man haade af alle Lovgivningens Bestemmelser og af de i Praxis gjorte Anvendelser af dem kan slutte, er Vandløbet at betragte som et Slaags offentlig Eiendom til Nytte og Brug for det tilgrændsende Opland, men hvoortil Omegnens Beboere gennem personlige Offre og længere Tids Svæd have vindiceret sig Brugsretten i større eller mindre Udstrækning, hvilket Lovgivningen understøtter og beskytter, men blot som Brugsret, og Lovgivningens Bestræbelser i denne Retning er saa langt fra at være et Indgreb i Eiendomsretten, at intetmod den Omsorg, som den tidligere har vist, og som i nærværende Lovforslag vises for at regulere og ordne dette Forhold, gaar ud paa at hjælpe og beskytte Enhver indenfor sin naturlige og billige Ret. Derfor bortfalder for mit Vedkommende enhverformelig Betænkelse med Hensyn til Angreb paa Eiendomsretten. Var et saadant tilstede, skulde jeg strax stille mig paa de for Eiendomsretten kæmpendes Side. Men som Exempel paa, hvorledes disse grundløse Indvendinger, der ere fremkomne imod Lovforslaget fra forskjellige Sider, gjensidig have hindret, skal jeg anføre endnu eet. Medens den sidste ærede Læser udtalte sin store Betyrning for Eiendomsretten, latterliggjorde derimod det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgtreds (Hørup) igaar paa en ganske komisk Maade alle de Betæneligheder, som i Henhold til Lovforslagets § 28 skulde overvindes, før det kan komme til Expropriation eller Ophævelse af saadanne bestaaende Rettigheder. Det lød ganske morsomt, da han opstillede alle disse Formaliteter, som man skulde gennemgaa for at faae et ubetydeligt Vaskelad fjernet. Men der maa jeg gjøre opmærksom paa, at det, der saaledes blev fremstillet som en tilsyneladende Ubetydelighed, faar sin rette Betydning, fordi § 28 omhandler saa at sige de eneste Tilfælde, hvor der er Tale om at angribe Eiendomsretten, og alle de der foreslaaede Foranstaltninger, hvorigjennem man skal erhverve sig Afgang til at kunne faae saadanne Etablissementer hævede, vise netop, at, hvor man kommer til at berøre Eiendomsretten, søger man ogsaa i Samklang med Grundlovens § 82 at omgærde den paa en betryggende Maade saaledes, at man gennem forskellige Instanser skal erhverve Visshed for, at det er en almindelig Erkjendelse af, at Almenvellet kræver Expropriationen af en saadan Eiendom. Jeg skal forresten gjøre opmærksom paa, at, naar der er Tale om Vaskelad, er det undertiden et ikke ubetydeligt Spørgsmaal, det

dreier sig om. I de Tilfælde, jeg nærmest kjender, er det især de større Farverter, som have saadanne Vaskelad, og de have ofte anvendt stor Beføstning paa at etablere samme, saaledes at de paa en hensigtsmæssig Maade forbindes med Vandløbet, som de ogsaa ofte maa anvende Beføstning paa at sætte i ønskelig Stand, og hele deres Bedrift kan gaa tilgrunde, naar man berøver dem denne Ret. Altsaa, Spørgsmaalet er ikke saa ubetydeligt, som det gjennem det let henkastede Ord: „Vaskelad“ ser ud. Jeg skal imidlertid kun hævde, at, naar det ærede Medlem (Hørup) igaar syntes, at Lovforslaget gjorde alt for mange og store Betæneligheder ved Ophævelsen af saadanne Rettigheder, saa viser det, sammenholdt med, hvad der ansørgtes af den sidste ærede Læser (Suel), at Anferne staa i en saadan indbyrdes Modstrid, at den ene hæver den anden. Jeg skal nu komme tilbage til en Ytring, som jeg for et Dieblit siden forlod, nemlig at, naar nærværende Lovforslag skulde blive Lov, da vilde, efter min Overbevisning, dets helbringende Frugter afhænge af, at vi snarest mulig faae en Reform i vor Landvæsenkommissionens Institution, hvilket den fortjenstfulde Kommission, som har leveret Forarbejderne til nærværende Lovudkast, ogsaa meget stærkt har udtalt sig for i sin Betænkning. Jeg kan ganske slutte mig til, hvad der derom er udtalt i Kommissionens Betænkning. Jeg er i det Hele enig med de Herrer, som holde paa Vandssynsmændenes Betydning overfor Landvæsenkommissionen. Jeg tror, at man i mange Tilfælde kan finde en ligesaa betryggende Domstol hos Vandssynsmændene som i den nuværende Landvæsenkommission. Jeg gaar ganske vist ud fra, at Vandssynsmændene afgive en aldeles usyldestgjørende Domstol overfor de mange store tekniske Spørgsmaal, som komme frem paa dette Omraade, efter at Tefniken har kastet sig derover som en Lumleplads, hvor de største tekniske Kræfter tages i Brug, Kræfter, som man ofte har Betænkning ved at finde indenfor vort Lands Omraade. Men det Samme gælder om de nuværende Landvæsenkommissioner. Disse vælges jo efter Amtsraadets Indstilling med Stabsrådsafdelingen af Indenrigsministeriet. Men ser man paa Listen over et Amts Landvæsenkommissærer, finder man ofte det høje Amtsraads Medlemmer paradere ned ad Siden. Derved har man ingen Garanti for, at det er Mand, der besidde Sagskundskab til at dømmes i en saadan Sag, og man har meget ofte faaet praktiske Beviser paa, at deres Afgjørelser ere i høi Grad mangelfulde. Heri ligger en stor Fare, da en Mand's Ve og Vel, ja hele Existent's saaledes kan være givet i Hænderne paa en høi Grad af Uvidenhed indenfor det Omraade, her er Tale om. Men jeg vil dernæst gjøre opmærksom paa, at, naar Kommissionen i sin Betænkning udtaler sin Betydelighed med Hensyn til, at man i Land-